

УДК 793.3:378.147

DOI <https://doi.org/10.24919/2308-4863/93-2-30>**Владислав ФЕДЬ,***orcid.org/0009-0005-7906-297X*

викладач кафедри хореографічних та мистецьких дисциплін
Коледжу хореографічного мистецтва «Київська муніципальна академія танцю
імені Серґа Лифаря»
(Київ, Україна) *nester_ko20@ukr.net*

Вікторія БАШКІРОВА,*orcid.org/0009-0000-4695-7578*

викладач кафедри хореографічних та мистецьких дисциплін
Коледжу хореографічного мистецтва «Київська муніципальна академія танцю
імені Серґа Лифаря»
(Київ, Україна) *nester_ko20@ukr.net*

Олександр НЕСТЕРОВ,*orcid.org/0009-0005-2678-3327*

доцент кафедри хореографічних та мистецьких дисциплін
Коледжу хореографічного мистецтва «Київська муніципальна академія танцю
імені Серґа Лифаря»
(Київ, Україна) *nester_ko20@ukr.net*

МІЖДИСЦИПЛІНАРНИЙ ПІДХІД ДО ВИВЧЕННЯ КЛАСИЧНОГО ТА НАРОДНО-СЦЕНІЧНОГО ТАНЦЮ В СУЧАСНОМУ МИСТЕЦЬКОМУ ПРОСТОРІ

У статті було розглянуто міждисциплінарний підхід до вивчення класичного та народно-сценічного танцю в сучасному мистецькому просторі. У ході дослідження було з'ясовано, що підготовка майбутніх хореографів має комплексний характер і включає опанування ключових дисциплін: класичного, народно-сценічного та сучасного танцю, історії хореографії, мистецтва балетмейстера та методики роботи, що формує їхні компетенції як виконавців і педагогів. На основі проведеного порівняльно-змістовного аналізу встановлено, що класичний танець слугує базою та фундаментом для будь-яких сценічних форм танцю, зокрема народного. Зауважено, що народно-сценічний танець є своєрідним різновидом народного танцю з ускладненою руховою лексикою та складною позиційно-архітектонічною структурою, а його розвиток значною мірою визначається впливом класичного балету. Охарактеризовано основні особливості проведення занять із народно-сценічного та класичного танцю. Важливим аспектом міждисциплінарного зв'язку є поєднання класичного та народного танцю, коли балетмейстери творчо осмислюють, ускладнюють і надають новій форми елементам класичної техніки. Акцентовано увагу на тому, що сучасна методика викладання народно-сценічного танцю передбачає оновлення й адаптацію традиційних технік до вимог сучасної сцени. Поєднання народної і сучасної хореографії розширює танцювальну мову, робить виступи виразнішими та привабливішими для молоді, а використання сучасних музичних обробок, реміксів і ритмічних експериментів створює нові художні форми українського народного танцю, здатні зацікавити міжнародну аудиторію. Таким чином, оновлення методики викладання народного танцю є проявом міждисциплінарного підходу в сучасній хореографічній освіті. На основі проведеного дослідження зроблено висновок, що опанування класичного та народно-сценічного танцю потребує комплексного підходу, використання різних методів і прийомів навчання та дотримання основних принципів організації занять. У поєднанні з іншими фаховими дисциплінами ці напрями забезпечують підготовку висококваліфікованих хореографів і сприяють збереженню та розвитку національної хореографічної традиції.

Ключові слова: міждисциплінарний підхід, хореографічна освіта, екзерсис, методика викладання.

Vladyslav FED,

orcid.org/0009-0005-7906-297X

*Lecturer at the Department of Choreographic and Artistic Disciplines
College of Choreography Art "Serge Lyfar Kyiv Municipal Academy of Dance"
(Kyiv, Ukraine) nester_ko20@ukr.net*

Viktoriia BASHKIROVA,

orcid.org/0009-0000-4695-7578

*Lecturer at the Department of Choreographic and Artistic Disciplines
College of Choreography Art "Serge Lyfar Kyiv Municipal Academy of Dance"
(Kyiv, Ukraine) nester_ko20@ukr.net*

Oleksandr NESTEROV,

orcid.org/0009-0005-2678-3327

*Associate Professor at the Department of Choreographic and Artistic Disciplines
College of Choreography Art "Serge Lyfar Kyiv Municipal Academy of Dance"
(Kyiv, Ukraine) nester_ko20@ukr.net*

AN INTERDISCIPLINARY APPROACH TO THE STUDY OF CLASSICAL AND FOLK-STAGE DANCE IN THE CONTEMPORARY ART SPACE

The article considered an interdisciplinary approach to the study of classical and folk-stage dance in the modern artistic space. The study revealed that the training of future choreographers is complex and includes mastering key disciplines: classical, folk-stage and modern dance, the history of choreography, the art of a ballet master and the methodology of work that forms their competencies as performers and teachers. Based on the conducted comparative-content analysis, it was established that classical dance serves as the basis and foundation for any stage forms of dance, in particular folk. It was noted that folk-stage dance is a peculiar type of folk dance with a complicated motor vocabulary and a complex positional-architectural structure, and its development is largely determined by the influence of classical ballet. The main features of conducting classes in folk-stage and classical dance are characterized. An important aspect of the interdisciplinary connection is the combination of classical and folk dance, when ballet masters creatively interpret, complicate and give new forms to elements of classical technique. The emphasis is placed on the fact that the modern methodology of teaching folk and stage dance involves updating and adapting traditional techniques to the requirements of the modern stage. The combination of folk and modern choreography expands the dance language, makes performances more expressive and attractive for young people, and the use of modern musical arrangements, remixes and rhythmic experiments creates new artistic forms of Ukrainian folk dance that can interest an international audience. Thus, the updating of the methodology of teaching folk dance is a manifestation of an interdisciplinary approach in modern choreographic education. Based on the conducted research, it is concluded that mastering classical and folk and stage dance requires a comprehensive approach, the use of various methods and techniques of teaching and adherence to the basic principles of organizing classes. In combination with other professional disciplines, these areas provide training for highly qualified choreographers and contribute to the preservation and development of the national choreographic tradition.

Key words: *interdisciplinary approach, choreographic education, exercise, teaching methodology.*

Постановка проблеми. Сучасний рівень розвитку хореографічного мистецтва вимагає підготовки висококваліфікованих виконавців, які володіють досконалою технікою руху, мають розвинені акторські навички та здатні виразно передавати національні особливості танців різних народів. Ключову роль у формуванні цих якостей у хореографа відіграє системно побудована та методично опрацьована програма підготовки. У цьому контексті особливу актуальність набуває міждисциплінарний підхід, який передбачає інтеграцію знань і навичок із різних галузей мистецтва, педагогіки та культурології.

З культурологічної точки зору хореографія належить до синтетичних видів мистецтва. Найтісніші її зв'язки простежуються з музикою,

оскільки музичний образ підсвідомо сприймається людиною як виразний жест. Як вид мистецтва хореографія має міждисциплінарне походження, що пояснюється синтезом анатомо-фізіологічних, психолого-вольових та акторсько-виконавських складників, які забезпечують втілення хореографічного образу.

У хореографічній освіті міждисциплінарний підхід дозволяє здобувачам усвідомлювати національно-культурний контекст танцювальних традицій, розвивати сценічну пластику, музикальність, акторські здібності та творчі навички імпровізації. Таким чином, цей підхід є актуальним інструментом виховання висококваліфікованих хореографів і, відповідно, потребує вивчення теоретичних основ класичного та народно-сценічного танцю,

методик їх інтеграції, а також міждисциплінарних аспектів хореографічної освіти.

Аналіз досліджень. Вивчення класичного та народно-сценічного танцю в сучасному мистецькому просторі пов'язане з низкою методичних, культурологічних і педагогічних проблем. Зокрема, в дослідженнях О. Таранцевої (2022), О. Бикової (2023), О. Козачук та Л. Косаковської (2022) було висвітлено методологічні засади викладання класичного та народно-сценічного танцю в закладах вищої освіти (ЗВО), підкреслено значення системного поєднання техніки, музики, акторської майстерності та педагогіки в процесі підготовки майбутніх хореографів. У свою чергу, В. Синьок, К. Калієвський (2025), О. Єфімов, В. Алтухов (2024) розкрили аксіологічні аспекти народно-сценічного танцю в системі хореографічної освіти.

Питання взаємодії класичного та народного танцю в контексті сучасного мистецького простору розглядали Ю. Сивоконь та М. Печененко (2023), які відзначили, що поєднання академічних і традиційних форм сприяє оновленню виразних засобів хореографії і розширенню творчих можливостей виконавців.

Деякі вітчизняні та зарубіжні науковці наголошують на стрімкому поширенню в сучасній хореографічній освіті тенденції до інтеграції різних галузей знань, що зумовлено потребою підготовки фахівців нового типу – не лише технічно досконалих виконавців, але і мислячих митців, здатних до аналітики, творчості та інновацій. У цьому контексті варто відзначити дослідження J. Li, L. Chin (2024), C. Leandro, E. Monteiro, F. Melo (2018). Міждисциплінарний підхід в освіті, який сприяє цілісному розвитку особистості майбутнього фахівця, формуванню його світоглядної, культурної і професійної компетентності, був розглянутий у працях О. Сухомлинової, Т. Лисенко, О. Рембах (2024), В. Желанової (2021), Р. Слухенської, І. Бірюк, Є. Назимок (2024).

Проаналізовані наукові джерела підтверджують актуальність проблеми інтеграції різних галузей знань у хореографічній освіті та необхідність оновлення традиційних підходів до підготовки фахівців. Саме тому подальше дослідження теоретичних і практичних аспектів міждисциплінарного підходу набуває особливої значущості.

Мета статті полягає в аналізі теоретичних і практичних аспектів міждисциплінарного підходу до вивчення класичного та народно-сценічного танцю та визначенні його ролі в підготовці майбутніх хореографів.

Виклад основного матеріалу. Підготовка майбутніх хореографів має комплексний характер та

охоплює опанування ними різноманітних спеціалізованих курсів, які сприяють формуванню ключових компетенцій як педагога-балетмейстера, так і виконавця-хореографа. До основних дисциплін належать класичний, народно-сценічний і сучасний танець, історія хореографічного мистецтва, мистецтво балетмейстера, а також методика роботи з колективом (Хендрик, Макарова, 2025: 136). Народно-сценічний танець, будучи одним із ключових видів хореографії, відіграє важливу роль у танцювальному мистецтві та займає провідне місце в сучасній хореографічній освіті. Він поєднує етнографічні традиції, ритміку та національні рухові структури. Його особливістю є виразність, колективність і сцена як місце взаємодії із глядачем. Класичний танець, у свою чергу, є фундаментальною основою хореографічної освіти та розвитку танцювальної майстерності. Він характеризується чітко структурованою технікою, академічною строгою постановкою тіла, розвиненою пластикою та високим рівнем дисципліни. Вивчення класичного танцю передбачає опанування базових позицій, кроків і рухових комбінацій, що забезпечують гармонійний розвиток тіла, гнучкість, координацію та силу. Слід також підкреслити, що класичний танець є системою рухів, спрямованою на формування дисциплінованого, гнучкого та гармонійного тіла, перетворюючи його на чутливий інструмент, який підкоряється волі як балетмейстера, так і самого виконавця.

У народно-сценічному екзерсисі передбачено застосування окремих елементів класичного танцю з їх поєднанням із базовими рухами народного танцю. Водночас класична хореографія, як невіддільна частина національної школи, має власний соціокультурний контекст формування, етапи розвитку, визначні постаті та характерні риси. Усе це повинно знаходити відображення в її естетиці, стилістиці та сучасному функціонуванні (Сластіна, 2025: 115). Відтак, національний аспект класичного танцю виступає об'єктом мистецтвознавчого і культурологічного аналізу та є важливою складовою освітнього процесу у сфері хореографії.

Слід зауважити, що народно-сценічний танець є своєрідним різновидом народного танцю з ускладненою руховою лексикою та складною позиційно-архітектонічною структурою. Без сумніву, його розвиток значною мірою визначається впливом класичного балету. Заняття з народно-сценічного танцю традиційно починається з екзерсису, який спочатку складається з окремих елементів, а згодом переходить у комплекс навчальних комбіна-

цій. Екзерсис розглядається як відпрацьована, досконала й уніфікована система вправ і комбінацій, сформована на основі тривалого хореографічного досвіду. Екзерсис народно-сценічного танцю побудований за зразком екзерсису класичного танцю, проте має певні особливості як у техніці виконання, так і в змістовному наповненні. Для нього характерні акцентовані, різкі *plié*, використання невиворотних позицій ніг, а також рухів, що відтворюють заворот коліна та стопи в невиворотному положенні. Окрім того, у вправі народно-сценічного екзерсису входять елементи, притаманні конкретним народним танцям, що підкреслюють їхню індивідуальну стилістику та національний характер.

Що стосується класичного танцю, то в системі хореографічної освіти його опанування майбутніми хореографами відбувається в різних формах: вивчення методики його виконання, опанування екзерсису, виконання навчальних етюдів, фрагментів, концертних номерів і вистав. Як навчальна дисципліна класичний танець являє собою чітко структуровану систему рухів, оволодіння якою можливе лише за принципом поступовості від простого до складного, із систематичним повторенням, закріпленням і поетапним ускладненням матеріалу протягом усього курсу навчання (Бикова, 2023). Основу виразності класичного танцю становлять рухи, що походять із народних і побутових танців, поєднані з пластикою та гармонійністю форм античної скульптури. Уся система його елементів ґрунтується на біомеханічному принципі «виворотності ніг», який забезпечує характерну естетичну довершеність цього виду танцю (Сивоконь, Печененко, 2023: 276). Формування хореографічних умінь і навичок здобувачів освіти в процесі опанування екзерсису класичного танцю базується на взаємозв'язку його основних складників, серед яких слід підкреслити розвиток рухових умінь і якостей опорно-рухового апарату, музичності та здатності до образного сприйняття музики, художньо-образного мислення й артистизму, а також узгодження виконавських завдань із педагогічними цілями навчання. Таким чином, класичний танець є високим видом мистецтва, що потребує гармонійного розвитку фізичних і психічних якостей, музичних здібностей, а також високого рівня технічної підготовленості та сформованості професійних хореографічних навичок.

Таким чином, класичний і народно-сценічний танці перебувають у тісному взаємозв'язку, взаємно збагачуючи один одного, оскільки народна танцювальна традиція надає класичному танцю емоційності та національного колориту, тоді як

класичний балет формує технічну довершеність і сценічну виразність народно-сценічних форм.

Поєднання класичного та народного танцю є одним із найцікавіших аспектів синтезу двох мистецтв. Балетмейстери, запозичуючи рухи, жести, пози чи окремі елементи класичної техніки, ускладнюють їх, творчо осмислюють, надають нової форми та стилістичної манери виконання. У результаті деякі класичні рухи, модифіковані або поєднані з народними елементами, стають частиною лексики народно-сценічного танцю. Так, наприклад, у багатьох творах П. П. Вірського відчутний витончений синтез елементів класичного та народного танцю, що є характерною рисою його художнього стилю. Майстер вільно користувався обома хореографічними мовами, і саме завдяки цьому в постановках народних танців відчувається «дотик класичного балету», організована ансамблева робота та гармонійне поєднання класичної і народної хореографії, притаманне найкращим балетним спектаклям (Литвиненко, 2024: 166). Таке творче взаємозбагачення класичного та народного танцю розширює виразальні можливості пластичної мови, робить її багатоплановою та вимагає врахування не лише кількості елементів, але і їхньої якості та стилістичної обґрунтованості при трансформації рухових структур із класичної чи народної лексики.

Слід підкреслити, що сучасна методика викладання народно-сценічного танцю передбачає осучаснення й адаптацію традиційних технік відповідно до вимог сценічного мистецтва. Інтеграція народної і сучасної хореографії сприяє розширенню танцювальної лексики, надаючи танцю більшої виразності та роблячи його більш привабливим для молоді. Використання сучасних музичних обробок, реміксів і ритмічних експериментів відкриває можливості для створення нових художніх форм українського народного танцю, здатних зацікавити міжнародну аудиторію (Максименко, 2025: 176). Таким чином, оновлення методики викладання народного танцю є проявом міждисциплінарного підходу в сучасній хореографічній освіті. Поєднання знань із галузей музикознавства, кінезіології, сценічної режисури, культурології і педагогіки забезпечує цілісний розвиток виконавця, що відповідає вимогам сучасного мистецького простору.

У цілому, класичний та народно-сценічний танець у системі хореографічної освіти поєднуються з низкою фахових дисциплін, які забезпечують всебічну професійну підготовку майбутнього хореографа (рис. 1).

У комплексі ці дисципліни забезпечують між-дисциплінарний характер хореографічної освіти, сприяючи формуванню виконавської, педагогічної і творчо-постановчої компетентності майбутнього фахівця. На сьогоднішній день провідні хореографічні факультети України активно впроваджують інноваційні й авторські освітні програми, спрямовані на вдосконалення методики викладання народно-сценічного танцю. До навчального процесу дедалі частіше включаються курси з аналізу руху, біомеханіки танцю, онлайн-платформи з навчально-методичними ресурсами, що розширюють можливості самостійної роботи здобувачів освіти. Участь у міжнародних ініціативах, зокрема проєкті «Folklore Without Borders», сприяє обміну педагогічним досвідом і культурними практиками, відкриваючи нові перспективи для розвитку української хореографічної освіти та інтеграції у світовий мистецький простір.

У процесі навчання хореографів особлива увага приділяється також розвитку фізичної підготовленості: витривалості, координації та акро-

батичних умінь. Комплекс спеціальних вправ для розвитку сили, гнучкості та пластичності сприяє підвищенню технічної досконалості і сценічної виразності виконавців. Такі аспекти хореографічної підготовки також демонструють реалізацію міждисциплінарного підходу, оскільки поєднують знання з галузей анатомії, фізіології, спортивної науки та педагогіки руху.

Високий рівень підготовки майбутніх хореографів може бути досягнутий лише за умови поєднання практичних умінь і навичок із глибокими теоретичними знаннями з анатомії людини та застосуванням біомеханічних принципів у виконанні хореографічних вправ. Аналізуючи силові характеристики, кути роботи суглобів і рухові параметри, педагог-хореограф має змогу створювати ефективні та безпечні танцювальні комбінації, спрямовані на розвиток фізичних якостей виконавців. Використання біомеханічних принципів у процесі викладання класичного та народно-сценічного танцю дозволяє розробляти спеціальні тренувальні програми, спрямовані на підвищення

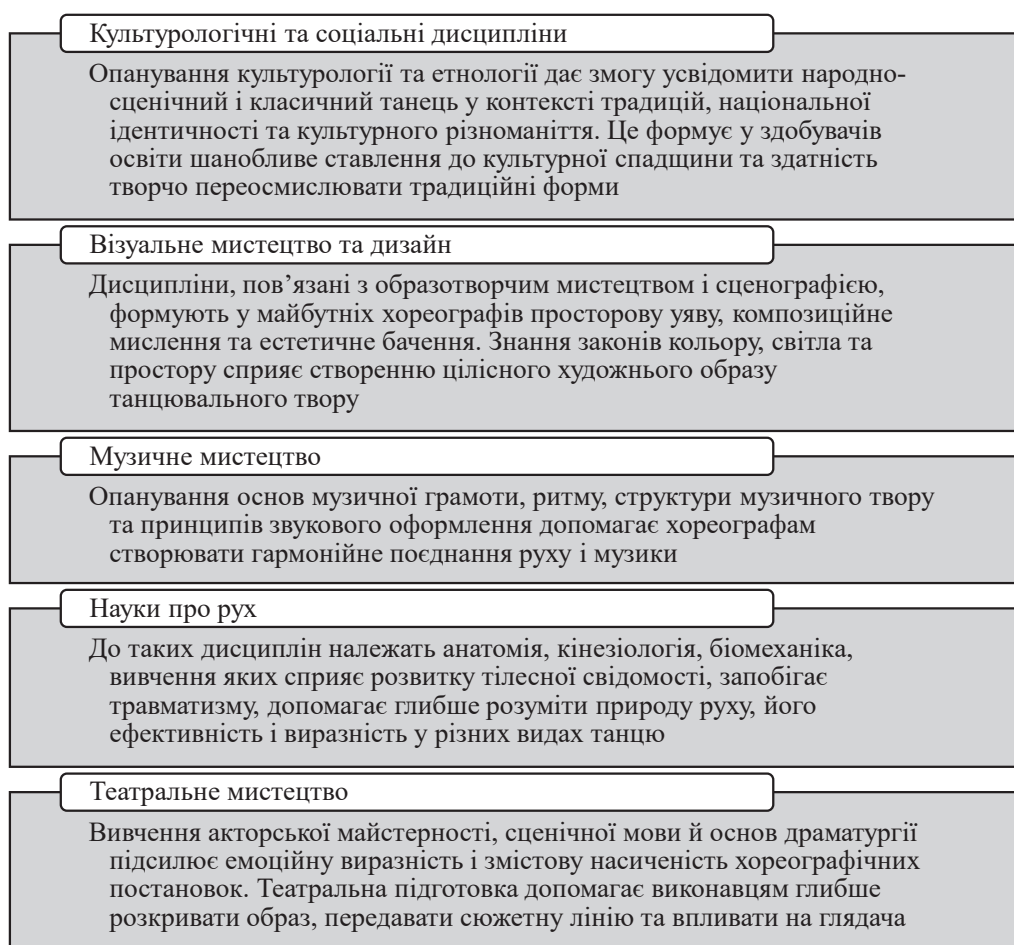


Рис. 1. Дисципліни, інтегровані у хореографічну освіту

Джерело: власна розробка авторів.

м'язової сили, гнучкості, технічної майстерності або ж на реабілітацію танцівників. Підпорядкування техніки виконання танцювальних рухів законам біомеханіки та принципам оптимізації рухової діяльності сприяє підвищенню витривалості хореографа, зниженню ризику травматизму і наданню танцю природності та естетичної довершеності, адже правильно виконаний рух не призводить до надмірного напруження чи втоми м'язів (Леон, 2024: 322).

Варто зауважити, що ефективне впровадження міждисциплінарної інтеграції у фахову підготовку хореографів можливе за умови, що освітній процес базується на різних типах міждисциплінарних зв'язків та вибудовується на двох рівнях (тематичному та внутрішньоцикловому), а реалізація інтеграційних зв'язків здійснюється в різних формах навчальної діяльності: під час аудиторних занять, самостійної роботи, участі в проблемних групах чи творчих гуртках. Важливо також, щоб така інтеграція мала системний, послідовний і методично обґрунтований характер.

Підвищенню якості процесу професійної підготовки майбутніх хореографів, окрім міждисциплінарного підходу, сприятиме застосування системного підходу у викладанні теорії і методики класичного танцю, подання навчального матеріалу в доступній для здобувачів освіти формі, вико-

ристання активних методів навчання та сучасних інформаційних технологій.

Висновки. Головним завданням будь-якого ЗВО є забезпечення якісного освітнього процесу, який дозволяє здобувачам отримати вищу освіту відповідного рівня за обраним фахом. Одним із ефективних інструментів професійної підготовки майбутніх хореографів виступає міждисциплінарна інтеграція, що сприяє цілісному засвоєнню знань і формуванню комплексних компетенцій. Вивчення класичного та народно-сценічного танцю вимагає глибокого всебічного підходу, застосування різноманітних методів і методик навчання, а також дотримання основних принципів і правил побудови заняття. У поєднанні з іншими фаховими дисциплінами ці танцювальні напрями забезпечують підготовку професійних хореографів і виступають одним із провідних чинників збереження та розвитку національного хореографічного мистецтва. Опанування класичної і народно-сценічної техніки потребує системного освітнього процесу, який враховує специфіку руху, розвиток акторських здібностей, естетичне виховання та розуміння національної культурної традиції.

Перспективним напрямком подальших досліджень вважаємо вивчення впливу міждисциплінарного підходу на розвиток акторських, сценічних і творчих компетенцій здобувачів хореографічної освіти.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бірюк І. Г., Назимок Є. В. Міждисциплінарність у сучасному науково-педагогічному дискурсі. *Імідж сучасного педагога*. 2024. № 2 (215). С. 19–23. DOI: [https://doi.org/10.33272/2522-9729-2024-2\(215\)-19-23](https://doi.org/10.33272/2522-9729-2024-2(215)-19-23) (дата звернення: 29.10.2025).
2. Бикова О. В. Формування хореографічних умінь та навичок у студентів-хореографів засобами класичного танцю. *Академічні візії*. 2023. № 24. URL: <https://www.academy-vision.org/index.php/av/article/view/644> (дата звернення: 29.10.2025).
3. Єфімов О., Алтухов В. Значення народно-сценічного танцю у системі підготовки здобувачів за спеціальністю 024 Хореографія. *Professional Art Education*. 2024. Т. 5, № 1. С. 45–51. URL: <https://doi.org/10.34142/27091805.2024.5.01.05> (дата звернення: 29.10.2025).
4. Желанова В. Впровадження стратегії міждисциплінарності в сучасній вищій освіті. *Науковий вісник Ужгородського університету. Педагогіка. Соціальна робота*. 2021. № 1. С. 477–480. DOI: <https://doi.org/10.24144/2524-0609.2021.48.477-480> (дата звернення: 29.10.2025).
5. Козачук О., Косаківська Л. До питання вивчення народно-сценічного танцю у процесі підготовки педагога-хореографа. *Педагогічні науки: теорія, історія, інноваційні технології*. 2022. № 4 (118). С. 12–19. URL: <https://evnuir.vpu.edu.ua/handle/123456789/21470> (дата звернення: 29.10.2025).
6. Леон Т. Г. Синергетичні аспекти біомеханіки у фаховій хореографічній освіті: гармонія між і анатомо-фізичним рухом та тілесним відображені. *АПТ-платФОРМА*. 2024. Т. 10, № 2. С. 315–328. DOI: <https://doi.org/10.51209/platform.2.10.2024.315-328> (дата звернення: 29.10.2025).
7. Литвиненко В. Традиційний фольклор як джерело художнього національного стилю в хореографічному мистецтві Павла Вірського. *Вісник Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв*. 2024. № 2. С. 165–169. DOI: <https://doi.org/10.32461/2226-3209.2.2024.308381> (дата звернення: 29.10.2025).
8. Максименко А. Сучасні підходи до викладання українського народного танцю: традиції та інновації. *Педагогічні науки: теорія, історія, інноваційні технології*. 2025. № 2 (142). С. 168–180. URL: <https://doi.org/10.24139/2312-5993/2025.02/168-180> (дата звернення: 29.10.2025).
9. Сивоконь Ю. М., Печененко М. В. Взаємозв'язок класичного та народного танців у професійній підготовці майбутніх фахівців в галузі хореографічного мистецтва. *Наукові записки*. 2023. № 209. С. 274–279. DOI: <https://doi.org/10.36550/2415-7988-2022-1-209-274-279> (дата звернення: 29.10.2025).

10. Синюк В., Калієвський К. Аксиологічні аспекти українського народного танцю в закладах вищої освіти. *Вісник Львівського університету*. 2025. № 26. С. 258–268. URL: <https://elibrary.kubg.edu.ua/id/eprint/52216/> (дата звернення: 29.10.2025).
11. Сластіна Є. Національна самобутність класичної хореографії в сучасній Україні. *Актуальні питання гуманітарних наук*. 2025. № 2 (90). С. 114–118. DOI: <https://doi.org/10.24919/2308-4863/90-2-16> (дата звернення: 29.10.2025).
12. Таранцева О. Дидактична модель викладання класичного танцю у фаховій підготовці майбутніх учителів хореографії. *Педагогічні науки*. 2022. № 80. С. 76–80. DOI: <https://doi.org/10.33989/2524-2474.2022.80.278221> (дата звернення: 29.10.2025).
13. Хендрик О., Макарова І. Особливості підготовки хореографів у закладах вищої освіти: український та світовий досвід. *Актуальні питання гуманітарних наук*. 2025. № 3 (84). С. 131–139. DOI: <https://doi.org/10.24919/2308-4863/84-3-19> (дата звернення: 29.10.2025).
14. Leandro C. R., Monteiro E., Melo F. Interdisciplinary working practices: can creative dance improve math? *Research in Dance Education*. 2018. Vol. 19, No. 1. P. 74–90. DOI: <https://doi.org/10.1080/14647893.2017.1354838> (дата звернення: 29.10.2025).
15. Li J., Chin L. F. B. H. Interdisciplinary integration in dance education: the intersection of art and science. *Contemporary Education Frontiers*. 2024. Vol. 2, No. 2. P. 5–12. DOI: <https://doi.org/10.18063/cef.v2i2.486> (дата звернення: 29.10.2025).
16. Implementing interdisciplinary methods in the educational framework / O. Sukhomlynova et al. *Cadernos de Educação Tecnologia e Sociedade*. 2024. Vol. 17, No. SE3. P. 61–72. DOI: <https://doi.org/10.14571/brajets.v17.nse3.61-72> (дата звернення: 29.10.2025).

REFERENCES

1. Biriuk I. H., Nazymok Ye. V. (2024) Mizhdystsyplinarnist u suchasnomu naukovo-pedahohichnomu dyskursi [Interdisciplinarity in modern scientific and pedagogical discourse]. *Imidzh suchasnoho pedahoha*. 2(215). 19–23. DOI: [https://doi.org/10.33272/2522-9729-2024-2\(215\)-19-23](https://doi.org/10.33272/2522-9729-2024-2(215)-19-23) [in Ukrainian].
2. Bykova O. V. (2023) Formuvannia khoreohrafichnykh umin ta navychok u studentiv-khoreohrafiv zasobamy klasychnoho tantsiu [Formation of choreographic skills and abilities in choreographer students by means of classical dance]. *Akademichni vizii*. 24. URL: <https://www.academy-vision.org/index.php/av/article/view/644> [in Ukrainian].
3. Iefimov O., Altukhov V. (2024) Znachennia narodno-stsenichnoho tantsiu u systemi pidhotovky zdobuvachiv za spetsialnistiu 024 Khoreohrafiia [The significance of folk stage dance in the system of training applicants for the specialty 024 Choreography]. *Professional Art Education*. 5(1). 45–51. DOI: <https://doi.org/10.34142/27091805.2024.5.01.05> [in Ukrainian].
4. Zhelanova V. (2021) Vprovadzhennia stratehii mizhdystsyplinarnosti v suchasni vyshchii osvity [Implementation of the strategy of interdisciplinarity in modern higher education]. *Naukovyi visnyk Uzhhorodskoho universytetu. Pedahohika. Sotsialna robota*. 1. 477–480. DOI: <https://doi.org/10.24144/2524-0609.2021.48.477-480> [in Ukrainian].
5. Kozachuk O., Kosakovska L. (2022) Do pytannia vyvchennia narodno-stsenichnoho tantsiu u protsesi pidhotovky pedahoha-khoreohrafa [On the issue of studying folk stage dance in the process of training a teacher-choreographer]. *Pedahohichni nauky: teoriia, istoriia, innovatsiini tekhnolohii*. 4(118). 12–19. URL: <https://evnuir.vnu.edu.ua/handle/123456789/21470> [in Ukrainian].
6. Leon T. H. (2024) Synerhetychni aspekty biomekhaniky u fakhovii khoreohrafichnii osviti: harmoniia mizh i anatomo-fizychnym rukhom ta tilesnym vidobrazhe [Synergetic aspects of biomechanics in professional choreographic education: harmony between anatomical and physical movement and bodily image]. *ART-platFORMA*. 10(2). 315–328. DOI: <https://doi.org/10.51209/platform.2.10.2024.315-328> [in Ukrainian].
7. Lytvynenko V. (2024) Tradytsiinyi folklor yak dzhherelo khudozhnoho natsionalnoho styliu v khoreohrafichnomu mystetstvi Pavla Virskoho [Traditional folklore as a source of artistic national style in the choreographic art of Pavlo Virsky]. *Visnyk Natsionalnoi akademii kerivnykh kadrov kultury i mystetstv*. 2. 165–169. DOI: <https://doi.org/10.32461/2226-3209.2.2024.308381> [in Ukrainian].
8. Maksymenko A. (2025) Suchasni pidkhody do vykladannia ukrainskoho narodnoho tantsiu: tradytsii ta innovatsii [Modern approaches to teaching Ukrainian folk dance: traditions and innovations]. *Pedahohichni nauky: teoriia, istoriia, innovatsiini tekhnolohii*. 2(142). 168–180. DOI: <https://doi.org/10.24139/2312-5993/2025.02/168-180> [in Ukrainian].
9. Syvokon Yu. M., Pechenko M. V. (2023) Vzaiemozviazok klasychnoho ta narodnoho tantsiu u profesiinii pidhotovtsi maibutnikh fakhivtsiv v haluzi khoreohrafichnoho mystetstva [The relationship between classical and folk dances in the professional training of future specialists in the field of choreographic art]. *Naukovi zapysky*. 209. 274–279. DOI: <https://doi.org/10.36550/2415-7988-2022-1-209-274-279> [in Ukrainian].
10. Synieok V., Kaliievskiy K. (2025) Aksiolohichni aspekty ukrainskoho narodnoho tantsiu v zakladakh vyshchoi osvity [Axiological aspects of Ukrainian folk dance in higher education institutions]. *Visnyk Lvivskoho universytetu*. 26. 258–268. URL: <https://elibrary.kubg.edu.ua/id/eprint/52216/> [in Ukrainian].
11. Slastina Ye. (2025) Natsionalna samobutnist klasychnoi khoreohrafi v suchasni Ukraini [National identity of classical choreography in modern Ukraine]. *Aktualni pytannia humanitarnykh nauk*. 2(90). 114–118. DOI: <https://doi.org/10.24919/2308-4863/90-2-16> [in Ukrainian].
12. Tarantseva O. (2022) Dydaktychna model vykladannia klasychnoho tantsiu u fakhovii pidhotovtsi maibutnikh uchyteliv khoreohrafi [Didactic model of teaching classical dance in professional training of future teachers of choreography]. *Pedahohichni nauky*. 80. 76–80. DOI: <https://doi.org/10.33989/2524-2474.2022.80.278221> [in Ukrainian].

13. Khendryk O., Makarova I. (2025) Osoblyvosti pidhotovky khoreohrafiv u zakladykh vyshchoi osvity: ukraïnskyi ta svitovyi dosvid [Peculiarities of training choreographers in higher education institutions: Ukrainian and world experience]. Aktualni pytannia humanitarnykh nauk. 3(84). 131–139. DOI: <https://doi.org/10.24919/2308-4863/84-3-19> [in Ukrainian].
14. Leandro C. R., Monteiro E., Melo F. (2018). Interdisciplinary working practices: can creative dance improve math? Research in Dance Education. 19(1). 74–90. DOI: <https://doi.org/10.1080/14647893.2017.1354838>
15. Li J., Chin L. F. B. H. (2024) Interdisciplinary integration in dance education: the intersection of art and science. Contemporary Education Frontiers. 2(2). 5–12. DOI: <https://doi.org/10.18063/cef.v2i2.486>
16. Sukhomlynova O., Lysenko T., Rembach O., Pavelko V., Kovalchuk Y. (2024) Implementing interdisciplinary methods in the educational framework. Cadernos de Educação Tecnologia e Sociedade. 17(SE3). 61–72. DOI: <https://doi.org/10.14571/brajets.v17.nse3.61-72>

Дата першого надходження рукопису до видання: 10.11.2025

Дата прийнятого до друку рукопису після рецензування: 10.12.2025

Дата публікації: 30.12.2025